

γροβάρα τώρα δὴ φορῶ
 και κάλωσαι ὡς στὰ γόνατα.

Δὲ γῆν γὰρ και, καθὲμὰ, κουμπάρα καλλιτάριος...
 Μήπως ὁ κουμπάρος σὸς δὴ γίνῃ καγκιλιάριος.

(Μόλις φεύγουν οἱ κουμπάροι
 πὰ τὸ ἐθλίνο ζευγάρι.)

**Φάλλης ὁ καγκιλιάριος
 καὶ ὁ Αἰόριος Φασουλάριος.**

Φασ.— **Κ' ἐγὼ μὲ σένα συμφωνῶ
 τὸν Δημητράκη τὸν τρανὸ,
 τὸν πρώτο καπετάνο,
 τὸν πρῶτο ρεπουμπλικάνο,
 και τεμενὰ σου κόνω.**

**Κ' ἐγὼ μαζί σου συμφωνῶ και Μοναρχία θέλω
 κ' ἔπειτα ἐπιτελῆς σήμερα παιδῆς ἀπαγγέλλω.**

**Τὴν παρηγορία μας,
 μονάχη σκεπτήρια μας,
 ἀληθινή κυρία μας,
 και τάχιον ἢ βράδιον
 τὸ μόνον μας δοσφράδιον
 κ' ἀντιποβόλιον εἰδῶν.**

**Κ' ἂν κ' οἱ Μουζῶναι σήμερα ζήτουν ἀπὸ τὸν Τάσο
 Σύντάγματα μεγάλα,
 ἐγὼ θαρρῶ τὸ Σύνταγμα πὸς εἶναι γὰρ τὸ πάροχο
 μὲ τὰ σκουπίδια τῶλλα.**

**Γιὰ τὴν Μοναρχία πίνω,
 ἔξω τώρα τὸ σαράμι...
 τί κερδίσαμε μ' ἐκεῖνο
 ἔως τώρα, Δημητράκη !**

**Πορὸ τὸ κέρδος και γὰρ σένα και γὰρ τὴς τοσοῦς λογομάχους;
 μόνο ποθνασαν γὰρ ψήφους κουμπαραῖς μὲ παληροβιάχους.
 Μὰ πορὸ κέρδος και πορὸ χάρις
 και γὰρ μὲνα τὸν γελοῖο;
 μόνο ποθμεινα φροχιάρης
 δίχως νᾶβρω μεταλλεῖο.**

**" Ἀν πάντα σὰν Ἐγγλέζιο εἰσώγι
 τὸ Σύνταγμα κ' ὁ νόμος ἐκτεθῆται,
 κ' ἐσκέψασε κηφήνον σκυλολόγι
 κ' ἐξήλεσαν μανδρόσκουλα και μοθρογο.**

**" Ἀν πάντοι ἐφημερόσθη κατὰ γράμμα
 χωρὶς ποτὶ νὰ λείψη μία γῆρα,
 ἐν τοῖτοις ἀπ' αὐτὸ δὲν βγήκε προῖμμα
 κ' ἐμείναμε στὰ χάλια μας τὰ πρώτα.**

**Κ' ἐγὼ πιστὸς του φύλαξ και θεράπων
 δὲν ἔπαυα γὰρ τοῦτο νὰ μαλλώνω,
 και βλέποντας τοὺς ἰσχυροὺς τὸν προπάππον
 τὸν ἴσχο μου στυγὰ νὰ φασαλιώνω.**

**Και τώρα πόθος κρόφιος μὲ τίθει
 νὰ πάρω τὰ βουγὰ σὰν τὸν Ποντίνη,
 μήπως ἐδῶ μὲ τοῦτον ἐκεῖ πέρα
 τῆς λευθερίας τὸν ζειδωρον ἄερα.**

Ἴδοι τί κέρδος ἔμεινε καὶ πόθος ἐξ ἐκείνου,
 ἂν δὲ κ' ὁ Δόρυδος Δήμαρχος τοῦ προσφύλου Λουδίνου
 εἶπε σὲ μὲν τὸν πρόσωπο πῶς ἠρόκοις πολλὸν
 κ' ἢ τῶν Ρωμηῶν φυλῆ
 ὅσα φῶτα, ὅσην ἐκπαίδευσι, καὶ στήν ἀγρονομία,
 ἐγὼ, ποῦ παῖζω πρόσωπο λαμπρὸν Ἰερεμία,
 νομίζω πῶς ἐπρόκοψε ὅσην ἀριτομμία
 καὶ σὸ φερούμεν διαρκῶς τοῦ κ' ἵτους τὰ Ταμεία.

Ἀποκηρύττω πᾶς κ' ἐγὼ τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους
 μ' ἔδωκε τοὺς συνηγῶρους τοὺς γλωσσόκαμπαντάτους.
 Ὅσο κ' ἂν ἐλειτοῦρησες καλὰ σ' τὴν Ρωμηοσύνην,
 ὅσο κ' ἂν ἀπεκρίσαμε μ' αὐτὸ δικαιοσύνην,
 στρατὸ καὶ στόλο νικητῆ, παρῶδες, κλήρο, γράμματα,
 καὶ χίλια τόσα πρᾶγματα,
 δὲν εἶναι γὰρ τὰ θεῖματά πολέμων καλλίνικων
 κ' ἔλατε γὰρ τὸ ρίξωμε' σ' τὰ μοῦτρα τὸν Μούτζικων.

(Κ' ὁ Περικλῆς μιλᾷ
 σ' τὸ καταρῶ μαλλί.)

Π. — Κ' ἐγὼ σοκοῖω φρενισαμένους γὰρ τὴν Μοναρχία ζήτω
 καὶ πετὸ κ' ἀποκηρύττω
 τοὺς θεσμοὺς, κὺρ Δημητράκη,
 ποῦχον κατανέσιες ρακῆ.

Μούτζικ' σ' τοὺς Ρωμηοὺς ἀρμόζει
 ποῦ μὲν θέλουσε κ' ἀγῶνας...
 μόν' ὁ Βασιλεὺς πᾶς σοῖς εἶ
 νῦν, ἴει καὶ σ' τοὺς αἰῶνας.

Ἄπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα,
 μόνος λυτροῦς τὸ Στέμμα.
 Δὲν μᾶς ἄφρασαν βρακί,
 μᾶς ἐφουσκώσαν οἱ λόγοι,
 μόνη μας πολιτικῆ
 μένει τὸ συγγελοῦρι.

Τὸ Στέμμα μόνος λυτροῦς
 ἀπὸ παντὸς κινδύνου,
 μᾶς ἔγραψε φαρδὸς πλατὺς
 κ' ὁ Χρόνος τοῦ Λουδίνου.

Τὸν σβέχο μας ἐβγάλαμε
 μὲ κάθε δημοκόπο,
 ζουρολαμπρὰ βάλουμε
 ὅσης φρονιμᾶς τὸν τόπο.

Τὰ χεῖρα μας σαγκάνομε,
 τὰ στήθη μας κτυπάμε...
 τί θάβλο γὰρ κάναμε;
 ποῦ θάβλο γὰρ πάμε;

Μὰ μὲς σ' τὴν ἀγωνία μας τὸ Στέμμα, ποῦ τὴν ἔχει,
 σοτήρος δείχνει χεῖρ,
 καὶ σὰν θεὸς ἐκ μηχανῆς
 μᾶς σοῖει ἐν μέσ τοῦ συγγενεῖς.

Φ. — Συμφουὰς μεγάλης μύτρα...
 πᾶν χαμῖνοι κῶπαν κόποι...

τοὺς Βουλιάρους θέλει τώρα
 δ' ἢ βέβαρος Ἐδρώπη.

Κ' ἂν ἐλείπανε ποῦ λῆς
 τὰ πεντάμηνα ταξείδια
 συλλογίου τί γολαῖς
 θά μᾶς πότιζαν καὶ ἔθδια.

Ἡ Μοναρχία μόνη σαγήνη,
 γ' ἄτην τὸ γόνυ καθεὶς ἄς κάμψη,
 ὁ Δημητράκης Μπῶλω ἄς γίγη,
 χροσῆ Κορῶνα, λάμψε γὰρ λάμψη.

Ἐξω λογάδες καὶ δημοκόποι,
 σὺ τὴν Κορῶνα γὰρ προσκυνῆς,
 γὰρ πᾶς μαζ' τῆς καὶ σ' τὴν Ἐδρώπη
 γὰρ σὲ σουτήση σ' τοὺς συγγενεῖς.

Ἀτῆς τὸ κράτος κ' ἡ βασιλεία
 πληροὶ τῆς δόξης τοῦ σφρανοῦς,
 ἴσως σὲ πάρη καὶ σ' τὴν Ἀγγλία
 γὰρ κωνήθησες φρασιανούς.

ἴσως φαρῆνης παχὺ λαυράκι
 μὲ τῆς Ἀγγλίας τὸν Ἐδουάρδο,
 ἴσως σ' τὴν Δόστρα, κὺρ Δημητράκη,
 μὲ τὸν Λανδοῦνον καί τῆς μυλιάρδο.

Μὰ πρὶν ἐκεῖνα τὰ καλὰ μᾶς ἐλθον τὰ μεγάλα
 πρόσσετε τώρα σ' τὴ Βουλὴ μὴν πάρη κωνιτρουβᾶλα,
 πρόσσετε, καγκελάριε, μὴ σοὺ μ' ἐχθρῶν ἀπόνος
 καὶ ξαναμεινῆς μόνος
 Τότε Μονάρχης θὰ φανῆς πραγματικὸς καὶ πάλι,
 ἐν' ἄλλοις λόγοις μοναχὸς θὰ μοναρχῆς τοῦ Ράλλη.

Π. — Καὶ τὸρ ἄς ποῦμε, Φασουλή, κ' ἔνα γλυκὸ τραγοῦδι
 γὰρ τῆς Μεταρρυθμίσεως τὸν Γεωργὴν τὸν Φραγκοῦδη.
 Καθένας φιλελεύθερος ἄς ἔλθῃ γὰρ τὸν φάλη,
 ποῦ πρὶν τῆς ὄρας ἔβραλαν σοκοῖ γὰρ τὸν πεθάνουν,
 κ' ἀπὸ τὴν μὲ τὴν φυλακὴ τὸν κουβαλοῦν σ' τὴν ἄλλη,
 καὶ φαίνεται περῆπατο πῶς θέλου γὰρ τὸν κάπου.

Φ. — Κ' ἐγὼ γ' αἰταῖς τῆς λενδεραῖς τῶν Συνταγμάτων φῶ
 καὶ σοκοῖω μ' ἔδωκε τοὺς Τρεπῶφ : ἡ Μοναρχία ζήτω. [μ]

Καὶ καρπόσις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροραπτής πρώτης,
 πρὸς τοῦτον σπεῖδει τοῦ συημοῦ καθένας διασοῦτης.
 Τί ρεθιγόντες, τί παλὰ, τί σρόκινς καὶ τί φράμα...
 δια κομψὰ καὶ τέλεια, βρε Περικλίετο βλάνα.
 Μὰ τί λεβέντης ὄμορφος, σκλαβόνει μὰ ματὰ του,
 καὶ σ' ἔδωκε τοὺς πελάτας του δίνει τὴν λεβεντῆ του,
 καὶ βγαίνει λιγερὸς καθεὶς ὡσὰν ναυαρισσάκιον...
 ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκιον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἔνα γέμαρον φῶδον
 ὅσης Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδὸν,
 ποῦναι ὁράσεως μεγάλης πολιτάρχου σταθμός,
 ὅσην οὐκίαν Ἐμπειρίου, δεκατῶσερ' ἀρεμῶς.